

det antageligt, at der vil være noget at finde.

Betingelserne for en Ransagning, der ikke forudsætter eller i sig indeholder en Sigtelse mod den, hos hvem den foretages, og som derfor vil kunne foretages hos hvem som helst, selv om man ikke har Grund til Mistanke mod den paagældende, angives i § 143. Det er her en ufravigelig Forudsætning, at der er Spørgsmaal om en Overanklager-Sag. Ransagning hos ikke-mistænkte i Anledning af Forseelser, der skulle paatales under Politisag, er saaledes ubetinget udelukket — bortset fra de i § 144 nævnte ganske særlige Tilfælde. Selv om der imidlertid er Spørgsmaal om en Overanklager-Sag, er Ransagning hos ikke-mistænkte eller i alt Fald Folk, der ikke ere saa stærkt mistænkte, at man ligefrem vil sigte dem, yderligere bundet til de i § 143 Nr. 2 a, b eller c angivne Betingelser eller, for saa vidt angaar Ransagning af Person, til den i Paragrafens sidste Stykke angivne Betingelse*).

Om Ransagning af Person i Forbindelse med Anholdelse, se § 159, 2det Stykke.

Om Ransagning af Hus i det særlige Øjemed at eftersøge en Person, der skal anholdes eller fængsles, se § 160.

§ 144

er for saa vidt en ny Paragraf, som det tidligere Forslags Reglen om Ransagning af Hus eller Rum, der efter sin Bestemmelse er tilgængeligt for alle og enhver, var knyttet til Betingelser, som her ikke opstilles, hvorhos det tidligere Forslag ikke hjemlede nogen særlig Adgang til Ransagning af Hus eller Rum, der staar under Politiets særlige Tilsyn eller af de i Paragrafens Slutning nævnte Forretninger (Pantelaanerforretninger, Marskandiserforretninger, Forretninger, hvori handles med Klude og Ben). Den ved denne Paragraf givne Ransagningsadgang, hvormed maa jævnføres Reglen i § 145, 2det Stykke Nr. 1, er paa den ene Side af væsentlig praktisk Betydning, medens den paa den anden Side næppe vil føles som noget særlig

*) For straks at være klar over Forskellen mellem Betingelserne i § 142 og Betingelserne i § 143 er det af Vigtighed at være opmærksom paa, at Nr. 1 og Nr. 2 i § 142 ere adskilte ved et „eller“, men Nr. 1 og 2 i § 143 forbundne ved et „og“.

haardt eller urimeligt Indgreb, men meget mere som noget selvfølgeligt.

Som Steder, der i nærværende Udkasts Forstand maa betragtes som „tilgængelige for alle og enhver“, kan nævnes Teatre, Ventesale, Jærnbanevagnar, offentlige Beværtninger, Caféeer, Restavrationer, Badeanstalter o. lign., derimod ikke Butikker, Kontorlokaler, Fabrikker og lignende Steder, hvis Hovedbestemmelse ikke er at tjene Publikum i Almindelighed som egentlige Opholdssteder. Til „Steder, der staa under Politiets særlige Tilsyn“, høre først og fremmest Bordeller. — Hvad endelig angaar den sidste Klasse Lokaler, der nævnes i Paragrafen, rammer Bestemmelsen kun selve de Rum, der ere tagne i Brug til Marskandiser-, Pantelaaner- eller Klude- og Ben-Forretninger, men ikke vedkommende Indhavers derfra adskilte private Værelser.

Hvor vidt der i en Ransagning af de nævnte Lokaliteter ligger en Sigtelse mod nogen bestemt, maa bero paa Omstændighederne.

§ 145.

De i denne Paragraf indeholdte Regler ere i deres Væsen ensartede med de for Beslaglæggelse givne. Naar det er fundet rettest som det normale Grundlag for en Ransagning at kræve en af Grunde ledsaget Afgørelse af Retten, en „Kendelse“, er Grunden hertil, at Ransagning ofte vil være et mere indgribende og betænkeligt Skridt end Beslaglæggelse, for hvilken sidste den hyppig er en Forudsætning.

Naar der i 2det Stk. henvises til de i „§ 143, 1 og 2, a og b“ ommeldte Betingelser, er dette naturligvis at forstaa i Overensstemmelse med Indholdet af § 143, altsaa: Betingelsen i Nr. 1 i Forbindelse med *enten* Betingelsen i Nr. 2 a eller Betingelsen i Nr. 2 b.

§ 146.

I Reglen i 3die Stk. om Pligten til at lade sig bruge som Vidne ved Ransagninger (derunder ogsaa ved de af Politiet foretagne) er indsat en stedlig Begrænsning, der ikke fandtes i det tidligere Forslag, men som formentlig er nødvendig.

§ 147.

Reglen i 5te Stk. fandtes ikke i det ældre Forslag, men forklarer i øvrigt sig selv.